

АКАТИСТ ПРЕПОДОБНОМ СИМЕОНУ СТОЛПНИКУ

1. / 14. септембар

Кондак 1.

Теби, изабраном подвижнику столпништва, којим си стекао Небеску славу, молитвени вапај узносимо, и смирену молбу за спасење преко тебе Богу приносимо: Помози и нама, као што си многима помогао, и изведи нас из таме греховне, на светлост Божанске чистоте, како би могли да ти кличемо: Радуј се, свети Симеоне, узвишени стубе побожности!

Икос 1.

Тројични Бог, створивши на Небу ангелски свет, и на Земљи уздиже Ангеле у телу, међу којима ти као звезда Даница сијаш, свети Симеоне Столпниче. Јер ти неисказаним подвигом својим, стојећи на стубу у молитви осамдесет година, победи људску природу, и преобрази се у земаљског Ангела, који је смртним телом био везан за Земљу, а душом кроз молитву непрестано пребивао на Небесима. Дивећи се узвишеном животу твојем, ми ти смирено приносимо ове похвале:

Радуј се, Анђеле у телу смртном!

Радуј се, подвижниче чудесних и узвишених врлина!

Радуј се, јер си постао први столпник ради Господа Христа!

Радуј се, јер подвиге твоје ни Анђели не умеју исказати!

Радуј се, јер си мученичке ране претрпео у подвигу столпништва!

Радуј се, јер се демони устрашише од трпљења твога!

Радуј се, јер на стубу у молитви проведе цео живот свој!

Радуј се, јер си као пастир добри са стуба стадом словесним руководио!

Радуј се, јер се златним словима подвижништва свога уписа у књигу вечног живота!

Радуј се, свети Симеоне, узвишени стубе побожности!

Кондак 2.

Рдотиелји твоји, свети Симеоне, беху побожни Хришћани, и не васпиташе те наукама овога света, него у тебе уливаху узвишене дарове Духа Светога, учећи те простоти и незлобивости, и непрестаном слављењу Бога песмом: Алилуја!

Икос 2.

Једне зиме, када као дечак оде са родитељима у цркву на молитву, тебе, свети Симеоне, дирнуше речи Светог Еванђеља, које блаженима називају сиромашне духом, кротке и чисте срцем. А када те један свети старац поучи еванђељским врлинама које узводе ка савршенству, ти остави све, узео Крст свој и радосно пође за Господом Христом. Зато ти узносимо благодарност:

Радуј се, јер се од смерних родитеља научи побожности!

Радуј се, јер реч Божија дотакну дечије срце твоје и донесе стоструки род!

Радуј се, јер као праоци Мојсеј, Јаков и Давид, чуваше овце у дому своме!

Радуј се, јер као и они, постаде пастир словесног стада Божијег!

Радуј се, јер те је Бог изабрао за чудесни подвиг столпништва!

Радуј се, јер си сачувао девственост своју беспрекорном!

Радуј се, јер си стуб врлина од Земље до Неба подигао!
Радуј се, јер чежња твоја ка Богу беше анђелски чиста!
Радуј се, јер сада са Небеским Силама другујеш у Царству Божијем!
Радуј се, свети Симеоне, узвишени стубе побожности!

Кондак 3.

Отишавши на једно усамљено место, ти, свети Симеоне, паде на молитву просећи од Господа да ти покаже пут спасења. И када после дуге молитве заспа, Господ ти у сну показа да треба да ископаш дубоки темељ смирења, на коме ћеш зидати зграду врлина. Пренувши се од виђења ти заблагодари Богу и радосно запева: Алилуја!

Икос 3.

И ти, свети Симеоне, одмах пође у оближњи манастир, у коме беше игуман блажени Тимотеј. Седам дана лежаше пред вратима манастирским, и они, видећи смерност твоју и силну жељу за монашством, примише те у обитељ своју. А ти се одмах предаде труду, за кратко време научивши Псалтир напамет. Стекавши анђелске врлине, ти узимаше храну само једном седмично, и строгошћу живота превазиђе све монахе тога манастира. Због тога те већ у осамнаестој години замонашише. А ми, лењи, незасити и грешни, ипак се удостојавамо да ти овако певамо:

Радуј се, јер ти Господ у виђењу показа пут спасења!
Радуј се, јер пође уском стазом монашког подвига!
Радуј се, јер подвизима превазилазише искусне монахе!
Радуј се, јер не беше од овога света!
Радуј се, чисто огледало Божије!
Радуј се, велики светилнице Цркве!
Радуј се, многосветло сунце побожности!
Радуј се, јер си телом био на Земљи, а духом увек на Небесима!
Радуј се, јер си на дубоком темељу уздржања сазидао зграду узвишених врлина!
Радуј се, свети Симеоне, узвишени стубе побожности!

Кондак 4.

После монашења, ти, свети Симеоне, на себе стави тешки подвиг. Око себе чврсто опаса конопац, и врло брзо на теби се створише ране, које почеше да смрде. Када се братија због тога побуни, игуман те натера да скинеш конопац. Али бојећи се да слабији монаси не пођу твојим путем, па не издрже нове подвиге које ти узе на себе, нареди ти да напустиш манастир. А ти, без роптања послуша игумана, изађе из манастира, и запева: Алилуја!

Икос 4.

Ходајући по пустињи и горама, ти, свети Симеоне, нађе неки безводни бунар у коме се настани, и стаде се у њему молити Богу. А игуман Тимотеј у сну доби знак да је погрешно што те је отерао из манастира, па те са братијом стаде тражити. И када те нађоше, они те силом доведоше у манастир. Међутим, ти не могаше дуго ту да останеш, него једне ноћи тајно побеже, тражећи усамљено место за молитву. Зато ти кличемо овако:

Радуј се, јер непоколебљиво хођаше узаном стазом спасења!

Радуј се, јер си волео усамљеност и пустињаштво!
Радуј се, јер украси Цркву подвигом столпништва!
Радуј се, јер си презрео све сласти овога света!
Радуј се, јер си у дубоком бунару сузама прао грехе своје!
Радуј се, јер си умом гледао славу Царства Небеског!
Радуј се, јер си Анђелским трудом украсио житије своје!
Радуј се, јер си уздржањем и трудом страсти угасио!
Радуј се, јер си душу своју светошћу украсио!
Радуј се, свети Симеоне, узвишени стубе побожности!

Кондак 5.

Вођен Духом Божијим, ти, свети Симеоне, пронађе на једној гори малу келију усечену у стени, и затвори се у њој. И ти пожелe да као Мојсије и Илија четрдесет дана ништа не једеш. Епископ те покрајине Васон те дуго саветоваше да не узимаш на себе тако тежак подвиг. А када виде твоју силну жељу, он те зазида у келију, оставивши ти хлеб и воду, јер се бојаше да нећеш издржати подвиг, а ти благодарно запева Богу: Алилуја!

Икос 5.

Када после четрдесет дана епископ дође к теби, свети Симеоне, нађе те полумртва како лежиш, а хлеб и вода стајаше нетакнути. Епископ те оми и расхлади уста, па те причести Светим Тајнама Христовим. О овоме подвигу он после причаше на све стране, крепећи њиме народ у побожности. А ти од тада сваке године у дане Свете Четрдесетнице понављаше тај подвиг, не једући и не пијући ништа. Дивећи се анђелским врлинама твојим, ми ти појемо:

Радуј се, јер беше подобан највећим подвижницима Христовим!
Радуј се, јер као свети Мојсеј и Илија Четрдесетницу без хране и пића провођаше!
Радуј се, јер си Богу Оцу храм у себи приуговорио!
Радуј се, јер си Господа Христа настанио у срце своје!
Радуј се, јер си био стан Духа Светога!
Радуј се, јер успомена твоја кроз векове неугасиво сија!
Радуј се, јер кротост срца твога душевни мир нам дарује!
Радуј се, јер духом својим пребиваш са онима који те молитвама прослављају!
Радуј се, јер Крст свој до краја храбро изнесе!
Радуј се, свети Симеоне, узвишени стубе побожности!

Кондак 6.

После три године ти се, свети Симеоне, попе на највиши врх горе, и дугим ланцем веза себе за један камен, како не би силазио доле, већ се непрестано молио Богу. Чувши за то, блажени епископ Мелетије, дође к теби и рече ти, да човек може себе и вољом везати за неко место, а не ланцима. Ти га послуша, и одвеза окове, па невезан, постаде добровољни сужањ Христов, непрестано појући: Алилуја!

Икос 6.

Због великих врлина твојих, слава о теби, свети Симеоне, се пронесе на све стране. Теби почеше долазити болесни и бесомучни, а и они који беху искушавани разним невољама, и свако је од тебе одлазио исцељен и утешен. А ти си из превелике скромности свима говорио да не мисле како си их ти исцелио, већ да једино Богу треба да благодаре за све. Величајући смерност твоју, ми ти кличемо:

Радуј се, јер ти је Господ подарио благодат да чиниш чуда!
Радуј се, јер си постао добровољни сужањ Христов!
Радуј се, јер си тело кроз многе муке у многоцени бисер претворио!
Радуј се, јер си се трпљењем зацарио над страстима!
Радуј се, јер си се удостојио благодати да твориш исцељења!
Радуј се, јер си постао ризница неукрадивог блага!
Радуј се, јер си душом узлетео у Христове Небеске дворе!
Радуј се, јер си трудом стекао небројена блага Небеска!
Радуј се, јер телу твоме ђаво није смео да приступи!
Радуј се, свети Симеоне, узвишени стубе побожности!

Кондак 7.

Желећи да пребиваш у непрестаном безмолвију, а и да избегнеш узнемиравање и похвале од силног народа, ти, свети Симеоне, намисли да подигнеш стуб на коме би се молио Богу, и којим би био одвојен од свих. Тако ти постаде први столпник, који на стубу непрестано стајаше на молитви, појући Богу: Алилуја!

Икос 7.

Временом, ти, свети Симеоне, начини стуб висок четрдесет лаката, и дању и ноћу стајаше на њему, молећи се Богу, једући једино квашено сочиво и пијући воду. А када сабор пустињских отаца, чувши за твој необичан подвиг, хтеде да искуша послушност твоју, посла изасланике који ти рекоше да сиђеш доле. Чувши наредбу њихову, ти одмах крочи на лествицу, а они видећи смерност и послушност твоју, рекоше да наставиш подвиг свој, јер је од Бога. Због тога почуј ове похвале:

Радуј се, узвишени стубе врлина!
Радуј се, јер си се и телом и духом успео ка Небу!
Радуј се, јер добровољно разапе страсти на високом стубу!
Радуј се, јер нестварним подвигом живљаше!
Радуј се, јер беше зачетник необичног подвижништва!
Радуј се, јер си био сапричасник великим мученицима!
Радуј се, јер си тешким трудом постао господар и душе и тела!
Радуј се, јер си молитвом као неугасиви огањ на стубу горео!
Радуј се, јер уста твоја беху пуна благодати Духа Светога!
Радуј се, свети Симеоне, узвишени стубе побожности!

Кондак 8.

Видевши свете врлине твоје, свети Симеоне, ђаво пожеле да те посрами. Једном се претвори у светлог анђела, и довезе се на кочијама, па те позва, као што некада свети Илија би позван, да пођеш на Небо, јер, како рече, ти си то заслужио подвизима својим. И ти, не распознавши обману, скрушено заблагодари Богу, песмом: Алилуја!

Икос 8.

И када пође да се попнеш на кочије, ти се, свети Симеоне, по обичају прекрсти. Истога часа ђаво са колима и коњима ишчезе као прах развејан ветром. Познавши ђаволску прелест, ти се силно кајаше, и желећи да казниш десну ногу којом пође ка кочији, ти целу годину дана стајаше на њој. Због тога њу обузеше тешке ране, које се прекрише црвима, али ти све муке трпљаше као праведни Јов. Зато те величамо овако:

Радуј се, јер ниси дозволио ђаволу да овлада тобом!
Радуј се, јер си тешким подвигом казнио себе због обмане демонске!
Радуј се, јер си стуб заливао сузама својим!
Радуј се, јер си се силом Божанског Духа уподобио Владики Христу!
Радуј се, јер си на стубу страсти своје умирио!
Радуј се, јер си тело умио сузама покајања!
Радуј се, јер стуб твој беше уздигнут као Горњи Сион!
Радуј се, јер подвизи твоји крепише многе када падаху у унијије!
Радуј се, јер славу само Богу узношаше!
Радуј се, свети Симеоне, узвишени стубе побожности!

Кондак 9.

После много година мати твоја Марта, свети Симеоне, сазнаде где се налазиш и са сузама дође до стуба твога, желећи да те види. Али јој ти посла поруку да не можеш да је видиш сада, него да ћеш је, ако Бог да, видети у будућем Веку. И она леже пред врата од оградe која беше око твога стуба, и ту се упокоји. А ти, дознавши за то, са сузама се мољаше за душу њену, појући: Алилуја!

Икос 9.

Када би сви беседници света стали да опевају славу и хвалу твоју, свети Симеоне, да ли би достојно описали све подвиге и врлине твоје. Јер ти на молитви стајаше сву ноћ и дан до три сата по подне, затим си слушао молбе оних који су долазили по неку помоћ од тебе, а потом си се поново предавао молитви. А стизао си и да се бринеш о црквеном миру, рушећи многобожачко безбожје, искоревајући јеретичка учења, и поучавајући цареve и кнезове да мудро руководе народ. Зато ти анђелски кличемо:

Радуј се, јер неисказани подвиг столпништва Богу принесе!
Радуј се, јер љубав према Богу претпостави родитељској љубави!
Радуј се, јер си од младости био прожет великим страхом Божијим!
Радуј се, јер си лествицу врлина до Неба исткао!
Радуј се, јер си се њоме на Небо попео!
Радуј се, јер си страшне демоне силом Христовом из људи изгонио!
Радуј се, јер многи народи притицаху теби за помоћ!
Радуј се, јер си кишу са неба молитвом призвао!
Радуј се, јер си Земљу када се затресе молитвом умирио!
Радуј се, свети Симеоне, узвишени стубе побожности!

Кондак 10.

Многи који су долазили теби, свети Симеоне, гледали су те како непрестано или стојиш на молитви или чиниш поклоне. И један од присутних поче да броји, и када

наброја преко хиљаду двесто поклона, умори се од гледања увис, а ти и даље чињаше метаније, радосно појући: Алилуја!

Икос 10.

Једном неки свештеник из Арабије дође к теби, свети Симеоне, и дивећи се подвизима твојим, упита те, у Име Божије, да ли си човек или Анђео, јер је чуо да ти нити једеш, нити пијеш, нити спаваш? А ти га онда позва на стуб, и показа му своју ногу која беше сва у крви од силног подвига, гнојаву и пуну црва. Затим му рече да само једном недељно једеш и пијеш воде, и то врло мало. Видећи то, он удивљен оде од тебе, кличући:

Радуј се, Небески човече и земаљски Ангеле!
Радуј се, јер си трпљиво подносио и хладноћу и топлоту!
Радуј се, јер су људи мислили да ти ниси човек, већ Анђео Небески!
Радуј се, јер си на стуб као на Крст узишао и душом и телом!
Радуј се, јер иако на стубу стајаше, многе приведи вери Христовој!
Радуј се, јер се због проповеди твоје многи одрицаху идолопоклонства!
Радуј се, јер одузетог сарацена, привевши вери Христовој, на ноге чудесно подиже!
Радуј се, јер прорече сушу, глад и помор у крају где се подвизаваше!
Радуј се, јер молитвом одврати поход Персијанаца на хришћанске земље!
Радуј се, свети Симеоне, узвишени стубе побожности!

Кондак 11.

Пред крај живота твога, свети Симеоне, ученик твој Антоније гледаше како ти већ три дана не поучаваш и благосиљаш окупљени народ око твога стуба, а и даље стојиш на молитви. Он се попе горе, и виде да си се ти на молитви упокојио, и даље стојећи на ногама, и осети диван миомирис из светога тела твога. Заплакавши тужно за тобом, он узнесе хвалу Господу, појући: Алилуја!

Икос 11.

Антоније одмах похита у Антиохију, к патријарху Мартирију, и обавести га о блаженој кончини твојој, свети Симеоне. Патријарх са три епископа, мноштвом угледних грађана и народа потекоше као река ка твојем стубу. Када скинуше свето тело твоје доле, сви плакаху, чак се и мноштво птица скупи летећи око стуба и певајући. А ученик твој Антоније угледа и мноштво Анђела крај одра твога. Зато и од нас прими ове анђелске песме:

Радуј се, неуспављиви молитвениче Васељене!
Радуј се, јер као праведни Јов трпљаше црве на рањеном телу свом!
Радуј се, јер као Мојсије молитвом изведе воду из стене крај стуба твога!
Радуј се, јер око стуба свога сабра мноштво покајника!
Радуј се, јер и дивље звери теби кротко служише!
Радуј се, јер си чудесно на ногама предао душу своју Господу!
Радуј се, јер гроб твој Божанском благодаћу сија!
Радуј се, јер потоци благоуханог мира потекоше из њега!
Радуј се, јер си постао велики угодник Пресвете Тројице!
Радуј се, свети Симеоне, узвишени стубе побожности!

Кондак 12.

У дан блажене кончине твоје, свети Симеоне, крај далеког Цариграда, стајаше преподобни Данило на молитви и угледа на оној страни где се налажаше твој стуб, како мноштво Небеских Војски узлазе на Небо и воде свету душу твоју сву радосну. Исто то виђење имаше и блажени Авксентије, који се подвизаваше у Витинији, и они, удивљени призором, од радости запеваше: Алилуја!

Икос 12.

Узевши часне мошти твоје, свети Симеоне, патријарх их са народом понесе у Антиохију, појући псалме и песме духовне, и цео град им изађе у сусрет. Када један човек, глув и нем четрдесет година приђе светом телу твоме, одреши му се слух и језик, и он радосно заблагодари Богу и теби. Затим тело твоје сахранише у великој цркви, где се десише многа исцељења. А кроз неколико година антиохијани ти саградише и цркву, и у њу положише свете мошти твоје, ка којима притицаху реке народа, тражећи помоћи и заштите. Зато ти и ми, просећи молитвене помоћи твоје, појемо овако:

Радуј се, јер изобличи цара Теодосија што је Јеврејима хришћански храм дао!

Радуј се, јер царицу Евдокију поврати из евтихијанске јереси вери хришћанској!

Радуј се, јер Исмаилћанска царица постаде мајка светим молитвама твојим!

Радуј се, јер свете мошти твоје небројена исцељења источише!

Радуј се, јер душа твоја са Анђелима предстоји Владики Христу!

Радуј се, јер и после кончине своје духом на стубу стајаше!

Радуј се, јер на месту стуба твога би подигнута велика црква и образован манастир!

Радуј се, јер се и после смрти твоје дешаваху чудеса на месту где се ти подвизаваше!

Радуј се, јер се на дан кончине твоје јављаше велика звезда над стубом твојим!

Радуј се, свети Симеоне, узвишени стубе побожности!

Кондак 13.

О, свети Симеоне Столпниче, ти си молећи се на високом стубу узнео се на висину врлина, и имаш дар од Господа да помажеш онима који те за нешто моле. Зато, примивши ово мало мољење, измоли у Господа опроштај свих сагрешења наших, и подари нам хришћански крај живота, и добар одговор на Страшном Суду Христовом, како бисмо могли радосно да певамо: Алилуја!

(Овај кондак се чита три пута, па затим поново: икос 1. и кондак 1. и онда молитва, на крају.)

Молитва

О, свети Симеоне, ка Небу уздигнути за живота, на Небо подигнути и после смрти, ти постаде темељ столпника и пример узвишене и неисказане побожности у Цркви Христовој. Јер ти, вођен Духом Светим, први сазида стуб и попе се на њега да се даноноћно молиш Богу. Осамдесет година ти стајаше на киши и ветру, студени и жеги, уносећи молитвене уздахе за очишћење душе своје од грехова и страсти, али још више се молећи Богу за све потребите и немоћне који су ти у рекама долазили. Зато те је Бог

наградио радошћу неисказану људским речима у Царству Своме, и подарио ти благодат да чиниш чудеса и после смрти, и помажеш свима које те усрдно за нешто моле.

И ево, ми, грешни и недостојни, стојимо у подножју стуба врлина твојих којима си ти на Небо уздигнут, и смирено просимо од тебе да се и нас сетиш у молитвама својим Господу. А пошто ми не знамо шта треба да молимо, а и оно што можда знамо, не испуњавамо, предајемо се у руке твоје, да нас као малу децу храниш благодаћу Христовом, како би оживили душе за вечно блаженство. Јер ми можда и хоћемо да се спасемо, али воља нам је слаба, па као слама брзо планемо, али се брзо и угасимо, и онда опет душама нашим мрак завлада. Помози нам да постанемо постојани и чврсти у вери и испуњавању заповести Христових, и да у смиреном покајању дочекамо крај овоземаљског живота.

Јер када си ти, који си природу људску победио, и уподобио се анђелима, непрестано вапио Богу да ти опрости грехе, ми, који смо пучине греха, да ли би и за сву вечност исплакали сва безакоња своја. Али, знајући за безмерно човекољубље Божије, припадамо теби, верном слуги Његовом, да нас заступаш пред Њим, да се смилује на нас. И као Свемилоствив, да нас, као децу Своју, барем због покајања, ако не због добрих дела, пригрли, и уведе у Царство Своје, да вечно славимо најсветије Име Његово, Оца и Сина и Светога Духа. Амин.

Акатисто написао:
Мирко И. Нанић